

HAAT-, LIEFDE- EN 'PIEP'-MOMENTEN

Iedereen kent dat wel, de liefde die je hebt voor je motor in goede en in slechte tijden. De goede tijden zijn probleemloos; daar wordt niet veel aandacht aan besteed. Maar de slechte, de 'piep-momenten', die blijven meestal hangen en halen de kroegverhalen...

Na de keuze voor mijn Ducati Multistrada werd ik overspoeld met allerlei vooroordelen, waarvan 'Ducati-stukgaatie' wel de meest voorkomende is. Plus de waarschuwing dat Italianen en elektronica simpelweg niet samengaan. En dat een Ducati een diva is, die altijd boven de rest wil uitsteken. En dan vooral met de onderhoudskosten of kosten van accessoires. Maar ik liet me er niet door uit het veld slaan en ben zeer verguld met mijn Duc. Mijn Multistrada (het is trouwens een hij, dat is een puur persoonlijke kwestie) heeft een naam en is ook mijn grote liefde. Zo liggen onze verhoudingen.

Toch was het begin van onze relatie niet zo ontspannen. Ongeveer op de vierde rit hadden we zo ons eerste momentje samen. Snel effe tanken, nog voordat we op de

mooiste wegen zouden aansturen. Maar meneer wilde na het tanken dus niet meer starten. Echt niet! Daar sta je dan: niks werkt meer en de accu is binnen de kortste keren ook plat. Dus het telefoonnummer van de pechhulp gebeld. Daarna mocht ik wachten, wachten en nog eens

wachten. De aardige man van de sleepdienst belde zelfs voor de derde keer met de mededeling dat er wéér een calamiteit op de snelweg was, en die gaan nu eenmaal voor. Zo duurde het wachten dus nog eens anderhalf uur extra. Maar na dat derde telefoontje was ik er klaar mee, dus het telefoonnummer van de dichtstbijzijnde dealer opgezocht en gebeld. Die hebben me opgehaald en daar ging mijn Multistrada de werkplaats in. Na een half uur kwam er weer leven in de brouwerij en gromde hij weer als vanouds. Een relais van € 3,50 per stuk. Grrrr, de hele dag naar de haaien om zoiets onnozels...

Deze 'belevenis' was amper gezakt toen vier weken later in één van mijn favoriete bochten de motor plotseling volledig uitviel. Precies: weg tractie en weg alles. Gelukkig was ik ervaren genoeg om de koppeling in te trekken en een uitloop te zoeken: ik haalde rollend net de parkeerplaats. Opnieuw niet meer aan de praat te krijgen, dus weer de pechhulp gebeld. Om daar de mededeling te krijgen dat er al een melding in het systeem stond. Tja, dat was nog die van vier weken

geleden... Het werd even stil aan de andere kant van de lijn, tja, wat moet je daar ook op zeggen? Het was op een maandag en de dichtstbijzijnde dealer was die dag gesloten. Dat had ik zelf inmiddels al uitgezocht. Dus meteen maar het verzoek aan de pechservice om mij en mijn motor weer terug naar Nederland te brengen en of mijn motor dan op dinsdag bij mijn eigen dealer kon worden afgeleverd. Dat kon en de sleepwagen werd gestuurd...

Het grote wachten was opnieuw begonnen: na 3,5 uur verscheen mijn reddende engel met bergingswagen. Uiteindelijk was ik pas in de loop van de avond weer thuis, met een humeur om op te schieten en een geheel nieuw vocabulaire van lelijke woorden. Ik had tijd genoeg gehad om die woorden te bedenken. Maar goed: ditmaal bleek niet het relais stuk, maar het blok waar het relais in zit had een los contact. Dat aansluitblok (ook iets van een paar euro) is nu vervangen, maar ik heb nu voortaan wel een reserve-relais vast onder het zadel liggen. Gewoon voor het geval dat...

Het opbouwen van ons gezamenlijke vertrouwen heeft daarna echt een hele tijd geduurd. Tijdens mijn soloreis in Italië heb ik hoog in de bergen op eenzame wegen gereden en met die gevalletjes uit het verleden in mijn achterhoofd heb ik hem soms wel geknepen, daar

hoog boven in die bergen. Hij zal nu toch niet...

Uiteindelijk was er nooit meer iets aan de hand en heb ik een geweldige én probleemloze reis kunnen maken. Om vervolgens tijdens de allerlaatste rit van het jaar stil te vallen zonder benzine. Omdat de fuelsensor stuk bleek te zijn, waardoor

de benzinemeter keurig aangaf dat de tank nog halfvol was, terwijl de tank helemaal leeg was. En dat natuurlijk precies op het moment dat ik de dagteller was vergeten te resetten. Dus daar sta je weer, nu langs de snelweg op tien kilometer van huis. Ik heb maar afgezien van de pechservice en heb een kennis gebeld, die met een jerrycan even vijf liter benzine kwam brengen.

Dat is echt mijn laatste grrrr-moment geweest met de Multistrada, daarna volgden gelukkig alleen maar vele duizenden probleemloze kilometers. En ik heb een paar mooie kroegverhalen om te vertellen en vooroordelen te bevestigen. Maar toch is mijn Multistrada nog steeds mijn grote liefde en die kun je alles vergeven.

**Een relais van € 3,50 per stuk.
Grrrr, de hele dag naar de
haaien om zoiets onnozels...**

Julia Fontijn